

Jan Karpíšek

Hypotéka na kabát

Je to již osm let, co jsem na internetové galerii MAGDA viděl poprvé Janovy práce. Těsně po jeho absolutoriu brněnské fakulty umění v ateliéru Martina Mainera. Jihlavský rodák, nyní v Brně, s úzkou vazbou do lašského Brušperku. Naše spolupráce nakonec vyústila v několik prezentací na netu i v reálu, naše přátelství mi dovolovalo se namyšleně prezentovat svým vzděláním přírodovědce a zpřesňovat (lépe řečeno zjednodušovat) Honzovy komplikované intuitivní postřehy - týkaly se zahrady, lesa, včel a tak vůbec.

Jak mi sám později docela výstižně napsal, "pro jeho tvorbu je charakteristické tematické zaujetí plynutím, erotikou a zejména pak spiritualitou, zabývá se intenzivně meditací a řada maleb je jen záznamem registrování vjemů systému těla a mysli. Obrazy nevykazují žádnou formální jednotu - tvar tenduje jednou k naivistické ilustrativnosti a grotesce, jindy ke gestické abstrakci."

Píše dále: "Jednou mi přišlo ve sprše na mysl, že mám v prsou les. Nebo cítím jednotu s okolím, s přírodou, třeba na procházce mezi poli. Jak namalovat tělo jako stromy? Jak jednoduše se mají stromy větvit? Jakými detaily se zabývat?"

Janovy obrazy jsou na první pohled zaplněny tajemstvím a rafinovaným ornamentalismem, jenž možná vždy skrývá snahu vnést aspoň trochu řádu do horečky duše. Do chaosu světa přírody, lidí a jejich vztahů. Do horečnatého snu, ve kterém nemůžeme splnit ani ten nejjednodušší úkol, kde každé nové snažení vnáší do systému jen stále větší neuspořádanost.

Z počátku se i snažil své obrazy podrobně vykládat, vysvětlovat. Myslím, že to není třeba.

Metafory, personifikace a antropomorfismus přírody, naturalismus těla?

Ale vůbec ne - Janovo dílo je jednoduchým vyobrazením jeho komplikované mysli. Nechme strom botanikovi, ale záhadu jeho esence může vyřešit jenom ten, kdo umí být stromem.

Vladislav Holec, v Ostravě, v lednu 2014